



Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, Stalna služba u Županji, OIB: 77561654785, po sucu Anici Pastović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Vinković, OIB 97387975541 iz Županje, Bartola Kašića 2, zastupane po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetnici u Županji, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d, OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja s punomoćnikom te odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, a nakon ročišta na kojem je donesena i objavljena presuda 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 1. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj: 9011232924 od 2. svibnja 2006., zaključenog između tužitelja Tatjane Vinković, Županja, Bartola Kašića 2, OIB:97387975541, kao korisnika kredita i tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora, koja glasi: „„ Korisnik kredita obvezuje se platiti jednokratnu naknadu označenu pod (D)u visini 2,500% od iznosa kredita označenog pod (A) koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta.“, te ista odredba ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Tatjani Vinković, Županja, Bartola Kašića 2, OIB:97387975541, isplati iznos od 66,36 eura (šezdesetšesteuraitridesetšestcenti) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30. lipnja 2006. do isplate, po stopi od 15% za period od dospijeća do 31. srpnja 2008., zatim u periodu od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u periodu od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 1. siječnja 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg

polugodišta za tri postotna poena, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Tatjani Vinković, Županja, Bartola Kašića 2, OIB: 97387975541, naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 133,19 eura (stotridesetttrieuraidevetnaestcenti) sa zateznim kamatama, tekućim od 27. svibnja 2026. dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zatraženim troškom parničnog postupka preko dosuđenog iznosa od 133,19 eura do zatraženog iznosa od 779,64 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita 2. svibnja 2006. zaključio sa tuženom Bankom Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj: 9011232924, (dalje u tekstu: Ugovor) kojim tuženik daje tužitelju kredit u iznosu od 20.000,00 kn, na 4 godine, uz uvjete i na način kako je to ugovorom određeno, koji kredit je otplatio.

1.1 Nadalje tužitelj navodi da je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, te da se radi o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama.

1.2. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 81 st. 1 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03 u daljnjem tekstu ZZP/03), navodeći da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a tuženik je u Ugovor ugradio odredbu članka. 1D u kojoj stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini 2,500% od iznosa kredita označenog pod (A) koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta, što je tuženik prilikom isplate kredita naplatio tužitelju u vidu naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 500,00 kn tj. 66,36 eura 30. lipnja 2006. godine, a tužitelju nije prezentirana, niti mu je pojašnjena navedena odredba u bilo kojem smislu.

1.3. Vezano za gore navedeno tužitelj se poziva na čl. 3. Direktive 93/13/EEZ, koji propisuje da su nepoštene one odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje uzrokuju značajnu neravnotežu na štetu potrošača, te na odredbu čl. 49., 55., 81. i 87. ZZP/03.

1.4. Nadalje tužitelj navodi da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao i nije tužitelju točno prezentirao koje će on troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos naknade u

izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Također, u Ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije ni precizirano, niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

1.5. Tužitelj u tužbi tvrdi da je iz gore navedenog očito je kako se radi o jednostranim odlukama tuženika o kojima se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedenih ugovornih odredbi, poglavito jer se radilo o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, kakav način određivanja naknada potpuno je netransparentan za tužitelja kao potrošača, pa je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je stoga takva odredba Ugovora protivna načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetna, radi čega su navedeni uglavci ugovora protivni kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovornih odredaba njezina ništetnost. Jednako tako tuženik prije zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

1.6. Tužitelj navodi da ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanje (restituciju) onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovi ništetnih ugovornih odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, a temeljem nepoštene odredbe Ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik je dana 30. lipnja 2006. god. naplatio od tužitelja iznos od 66,36 eura/ 500,00 kn., te se tužitelj poziva na odredbe čl. 323 st. 1, čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 u daljnjem tekstu ZOO/05), te predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu članka 1. Ugovora kojom se tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti gore navedenu naknadu, te obavezati tuženika da tužitelju isplati iznos od 66,36 eura s kamatama od 30. lipnja 2006. god. do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka s kamatom od donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da osporava osnovanost potraživanja tužitelja navodeći da tužitelju nisu Ugovorom povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač, te ističe i prigovor zastare.

2.1. Nadalje, tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti spora ističući da se vrijednost predmeta spora utvrđuje prema visini kondemnatornog zahtjeva koji stav zauzima Vrhovi sud Republike Hrvatske u odlukama Rev 374/13-3, i Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022, Revt-156/13 od 7. svibnja 2014 i Revr-220/04 od 15. i rujna 2004.

2.2. Nadalje tuženik navodi da kako je kondemnatorni dio u zastari, tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti u smislu odredbi članka čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP), te se poziva na presudu Općinskog suda u Splitu P-3322/2017 od 26. ožujka 2021. i na odluku Županijskog suda u Zagrebu u predmetu Gž-3583/2018-2 od 3. rujna 2019. kao i na praksu sud Europske unije, u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, ECLI:EU:C:2024:594

2.3. Nadalje tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužitelju odobren kredit i isplaćen iznos koji odgovara vrijednosti od 20.000,00 HRK, a naplaćena je ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 500,00 kn /66,36Eura, te da navedeni iznos predstavlja 2,50% zaprimljenog iznosa od strane tužitelja, koji iznos ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj, tako da u konkretnom slučaju na strani tužitelja nije nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana, a pritom su uvjeti Ugovora i uvjeti plaćanja naknade, sasvim jasni, nedvosmisleni i transparentni, jer se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi sa kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora, pri tom tuženik ističe da npr. FINA prilikom izvršenja i provedbe osnova – ovršnih i vjerodostojnih isprava - naplaćuje naknadu u iznosu od npr. za tražbinu od 0,01 Eur do 26,54 Eur, naknadu od 6,64 Eura, te kao primjer navodi i plaćanje sudskih pristojbi.

2.4. Vezano za gore navedeno tuženik navodi da odredbe o predmetnoj naknadi su transparentne i jasne čime je ostvaren zahtjev transparentnosti, pri tom ukazuje na presudu Suda Europske unije C-621/17 od 3. listopada 2019.

2.5. Nadalje, tuženik navodi da u vrijeme sklapanja ugovora nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, a Zakon o bankama (NN 84/02, 12/06, 117/08, 74/2009 u daljnjem tekstu ZB je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova što je u skladu i s čl.1022 st.2 ZOO-a/05, tako da se radi o valjanoj i zakonom određenoj pravno osnovi.

2.6. Tuženik, iako prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, ističe da prema ZZP/03, takva odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelji ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo.

2.7. Slijedom svega iznesenog tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

3. Tužitelj u podnesku od 19. ožujka 2026. očitujući se na navode iz odgovora na tužbu navodi da su svi navedeni prigovori tuženika pravno i činjenično neosnovani i protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske, a u pogledu tuženikovog prigovora na vrijednosti predmetnog spora tužitelj ističe da je osim isplate iznosa od 66,36 eura, tužitelj tražio i utvrđenje ništetnosti čl. 1. (D) Ugovora u pogledu naknade za obradu kredita tako da je neosnovan prigovor visine vrijednosti predmeta spora, a koji je postavljen na iznos od 1.393,37 eura, pri tom se poziva na sudsku praksu ŽS u Splitu GŽ.-2796/24 od 19. ožujka 2025.i ŽS u Rijeci GŽ.-768/24 od 10. travnja 2025.

3.1. U preostalom dijelu podneska od 19. ožujka 2026. tužitelj ponavlja navode iz tužbe

4. Tuženik u podnesku od 15. travnja 2026. navodi da ostaje kod svih dotadašnjih navoda, te predlaže da se tužitelj sasluša na okolnosti njegova svojstva kao potrošača i to tako da se izjasni o tome: što je po zvanju i zanimanju, gdje je i na kojim poslovima radio od sklapanja ugovora o kreditu do otplate, je li u tom periodu

imao obrt ili bio vlasnik trgovačkog društva, 4. je li sam otplaćivao kredit, je li otplaćivao kredit iz plaće, i je li u razdoblju od sklapanja ugovora pa do otplate bio u braku.

4.1. U preostalom dijelu podneska od 15. travnja 2026. godine ponavlja navode iz odgovora na tužbu.

5. Proveden je dokaz uvidom u Ugovor, uvidom u pregled uplata po kreditu s stranice 6-7 sudskog spisa i saslušanjem tužitelja.

6. Na temelju ovako provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud tužbu smatra osnovanom, radi čega je presuđeno kao u izreci.

7. Nesporno je da su tužitelj i tuženik zaključili ugovor temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita stavljen na raspolaganje novčani iznos od 20.000,00 KN, da je čl. 1. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu u visini od 2,500% od iznosa kredita što dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta.

8. Nesporno je da je gore navedena naknada naplaćena u iznosu 66,36 eura 30. lipnja 2006. godine

9. Sporno je među parničnim strankama da li je ništetan dio zaključenog Ugovora i to konkretno članak 1. u dijelu u kojem je ugovorena gore navedena jednokratna naknada od 2,500% od iznosa kredita, je li tužitelj potrošač po ugovoru te je li je nastupila zastara potraživanja.

10. Vezano za prigovor tuženika na označenu vrijednost predmeta spora u tužbi u iznosu od 1.393,37 eura sud je na ročištu 16. travnja 2026. temeljem odredbe čl. 40. st. 3. a u svezi s odredbom čl. 35. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP) vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 66,36 eura što predstavlja potraživani iznos novca po kondemnatornom tužbenom zahtjevu a što je u skladu sa stavom Vrhovnog suda izraženom u odluci Revr-475/08-2 od 27. listopada 2008. kao i stavom Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-4623/2023-2 od 16. travnja 2024.

11. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbi iz članka 7. Ugovora o tzv. ulaznoj naknadi sud je primijenio odredbe ZPP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tj. na dan 2. svibnja 2006.

12. Temeljem odredbe čl. 4. st. 1. toč. 21. ZPP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

13. Vezano za Ugovor o kreditu tužiteljica u svom iskazu navodi da je kredit trebala radi adaptacije krovišta na obiteljskoj kući, u koje vrijeme je radila kao trgovac te je plaću primala kod tuženika tako da je kod tuženika i tražila kredit koji joj je odobren, te navodi da je kredit potrošila za adaptaciju krovišta.

14. S obzirom na gore navedeno proizilazi da tužiteljica po Ugovoru jeste potrošač.

15. Člankom 59. ZZP/03 propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

16. Člankom 81. ZZP/03 propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

17. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizilazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% iznosa kredita.

18. Tužiteljica u svom iskazu navodi da na odredbe ugovora nije mogla utjecati jer je riječ o tipskom ugovoru koji je već bio o svojim najbitnijim podacima "uglavljen" u tiskanice, a njoj nije rečeno na što se odnosi predmetna naknada i na koji način se utvrđuje njezina visina, a u ono vrijeme iznos od cca 500 kn nije bio beznačajan iznos.

18.1. Dalje tužiteljica navodi u iskazu da je prije potpisivanja ugovora letimično pročitao, nije uočio odredbu o predmetnoj naknadi, a tek kad je novac isplaćen na račun shvatio je da mu je odobren iznos umanjen za cca 500 kn te je tada uočio u ugovoru odredbu o naknadi.

18.2. S obzirom na informacije koje je dobila kod tuženika, tužiteljica navodi da je shvatila da ne može utjecati niti na jednu odredbu ugovora pa tako niti na odredbu o predmetnoj naknadi budi da mu je kredit odobren po principu "uzmi ili ostavi".

18.3. Na pitanje pitanja tuženika iz podneska od 15. travnja 2026., tužiteljica je navela da je završila srednju školu hotelijerskog smjera ali da je većinu radnog staža ostvarila kao trgovac te da je kao prodavač radila u vrijeme sklapanja ugovora kao i tijekom otplate kredita, te da nikada nije imala obrt niti je bio vlasnik trgovačkog društva, a kredit je osobno vratila od svoje plaće, te da je bila u braku u vrijeme sklapanja ugovora i u tijeku vraćanja kredita.

19. Prema članku 295. ZOO/05 opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

20. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

21. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 1. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 1. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. ZZP/03, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP/03.

22. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena jednokratna naknada od 2,500% od iznosa kredita, budući da je ponašanje tuženika rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama stranaka budući da je tužitelj platio predmetnu naknadu u iznosu od 66,36 eura a da pritom nije na jasan način obrazloženo koliko troškovi kredita iznose.

23. Radi svega gore navedenog stav je suda da je odredba Ugovora iz čl. 1. nepoštena ugovorna odredba u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP/03, slijedom čega je ista i ništetna.

24. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO/05 propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 1. Ugovora o kreditu.

25. Radi izloženog presuđeno je kao u izreci, te je utvrđeno da je pobijana odredba ugovora ništetna.

26. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a. Tužiteljici su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23 u daljnjem tekstu tarifa) i to temeljem Tbr 7.9 tarife u vidu jednokratne nagrade za cijeli prvostupajski postupak u visini 50 od bodova

26.1. Uzimajući u obzir vrijednost jednog boda od 2,00 eura trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku iznosi 100,00 eura.

26.2. Također je tužiteljici priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura temeljem Tbr. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" 37/23

u daljem tekstu Uredba) a u svezi s čl. 7. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18 i 51/23 u daljem tekstu ZSP) i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 6,64 eura temeljem Tar. br. 2. Uredbe a u svezi s čl. 7. toč. 3. ZSP-a, tako da ukupno dosuđen trošak iznosi 133,19 eura.

27. Temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a tužiteljici je na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja odluke s obzirom da je tužiteljica postavila zahtjev za naknadom ovog troška.

28. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

U Županji, 27. svibnja 2026.

Sudac
Anica Pastović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana, od dana primitka iste.

Žalba se predaje putem ovog suda pisana u tri primjerka.

Obavijest:

1. Andrej Gačarić, odvjetnik u Slavonskom Brodu,
2. Belizar Tomaić, odvjetnik u Osijeku.

Broj zapisa: **9-30888-a6ae8**

Kontrolni broj: **0d289-ff14b-4c5ec**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.